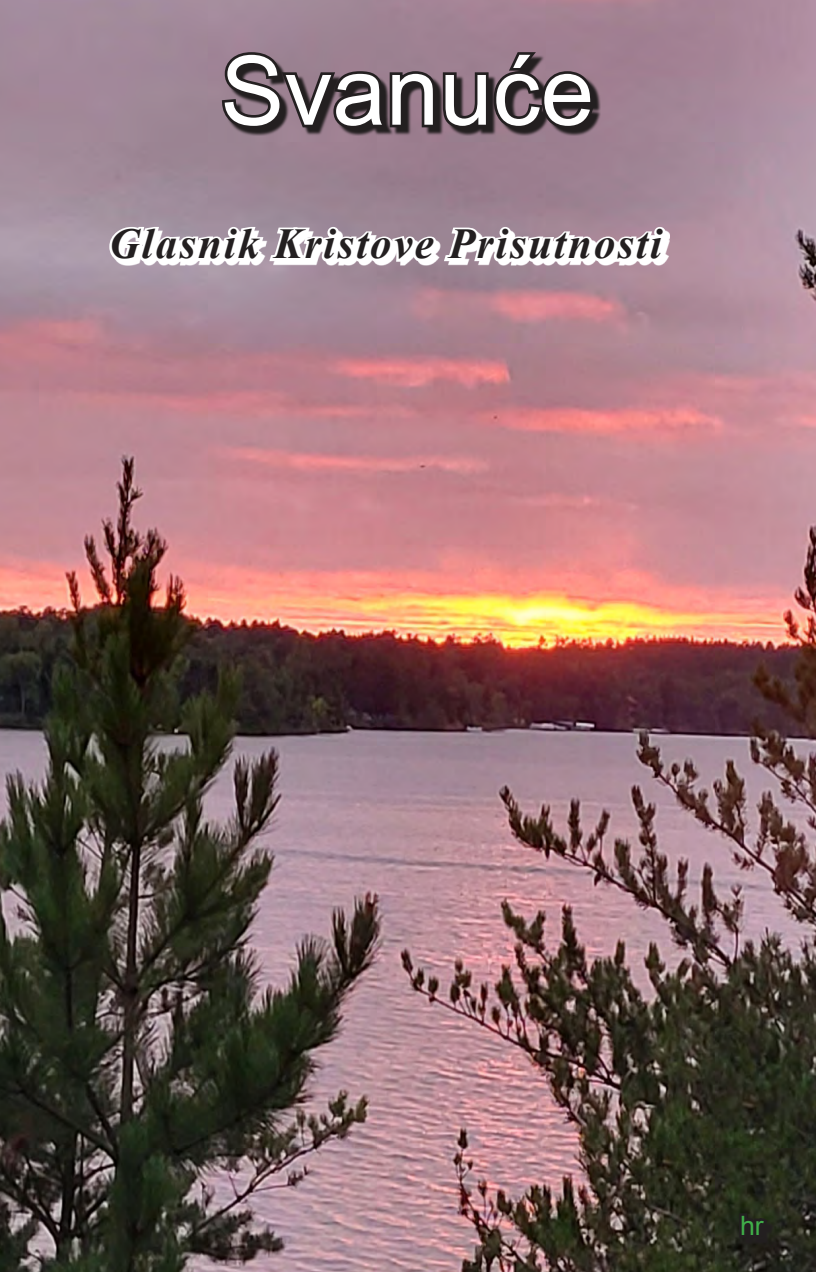


Svanučće

Glasnik Kristove Prisutnosti



Svanuće

SVIBANJ – LIPANJ 2026

Sadržaj

GLAVNI ČLANAK.....	2
ODGOVOR NA JOBOVO PITANJE	2
MEĐUNARODNA PROUČAVANJA BIBLIJE	16
JONINO NEUTEMELJENO SAŽALJENJE.....	16
UPOZORENJE PROTIV BESPOSLENOSTI.....	18
KRŠĆANSKA VELIKODUŠNOST	21
PRAVILNO ŠTOVANJE SUBOTE.....	24
MEĐUSOBNO POTICANJE.....	27
KRŠĆANSKI ŽIVOT I NAUK.....	30
IZRAELOVO PUTOVANJE DO CRVENOG MORA.....	30

Slijedite u svojoj Bibliji!

Odgovor na Jobovo pitanje

*„Kad umre čovjek, zar uskrsnut' može?“
Job 14: 14*

Nijedna tema nije od univerzalnijeg interesa od one sadržane u ovom nametnutom pitanju koje je postavio Job. U normalnim okolnostima nitko ne želi umrijeti, no svi shvaćaju da, što se tiče ljudskog predviđanja, smrt čeka svakog člana čovječanstva. Stoga je pitanje u srcima svih i na usnama mnogih postoji li život nakon smrti.

Ljudi su kroz stoljeća, u svojoj tuzi zbog smrti svojih voljenih i u sigurnosti vlastitog konačnog sloma pred velikim neprijateljem, smrću, osmislili sve vrste filozofija kako bi umirili svoje strahove i porekli stvarnost onoga što je tako tragično jasno. Usvojili su uvjerenje da smrt nije ono što se čini; da je to sredstvo kojim ljudi ulaze u drugo i uzvišenije područje života ili, u nekim slučajevima, u stanje vječne muke.

Gdje su mrtvi? Što se događa kada osoba umre? Jesu li mrtvi življi od živih? Tisućama godina prije, pravednik Job postavio je pitanje riječima citiranim u našem uvodnom stihu: „Kad umre čovjek, zar uskrsnut' može?“ Ovdje je Božji prorok govorio u ime milijardi onih koji su oplakivali gubitak svojih voljenih i koji su se i sami, zajedno sa svim čovječanstvom, bojali dolaska sigurne smrti.

Job je imao osobno i životno zanimanje za odgovor na svoje pitanje, jer je upravo zamolio Boga da mu dopusti da umre. (Job 14: 13). Job nije bio umoran od života, već je bio iscrpljen patnjom do te mjere da se pitao isplati li se život u takvim uvjetima. Jakov je napisao: „Za postojanost Jobovu čuste.“ (Jakovljeva 5: 11). Jobu je bilo potrebno strpljenje, jer je Bog dopustio da ga snađu teške nesreće. Njegova stada, krda i obitelj bili su uništeni. Izgubio je zdravlje i obolio od odvratne kožne bolesti koja mu je prekrila cijelo tijelo. Napokon se njegova žena okrenula protiv njega i rekla: „Prokuni Boga i umri!“ Job 2: 9

Job, međutim, nije imao namjeru proklinjati Boga. Vjerovao je Bogu iako nije razumio zašto je dopušteno da toliko pati. Razumljivo je da je tražio oslobođenje od patnje ako je to Božja volja, pa se molio: „O, kad bi me htio skriti u šeolu, zakloniti me dok srdžba ti ne mine, dati mi rok kad ćeš me se spomenuti!“ Job 14: 13

Nakon što je tako zamolio Boga da mu dopusti da umre, Job je razmišljao o pitanju što bi bilo ako bi Bog uslišio njegovu molitvu i dopustio mu da ode u smrt. Stoga je upitao, riječima našeg uvodnog teksta: „Kad umre čovjek, zar uskrsnut' može?“ Job je upitao sa stajališta vlastitog iskustva i osjećaja. Pa ipak, jer je Božji prorok, njegove su riječi božanski nadahnute, pa znamo da je pitanje o životu nakon smrti sročio na način koji je u skladu s istinom Božje Riječi o toj temi.

Važno je primijetiti da Job nije pitao: „Ako čovjek umre, je li življi nego ikad?“ Niti je pitao: „Ako čovjek umre, znači li to da je otišao u raj ili na mjesto mučenja?“ Job je znao da je čovjek mrtav kada umre, pa je pitanje koje je postavio bilo: „Kad umre SVIBANJ – LIPANJ 2026

čovjek, zar uskrsnut' može?" Time nam se skreće pozornost na veliku temeljnu istinu Biblije da život nakon smrti ovisi o vraćanju mrtvih u život. Postoji nada u život nakon smrti, ne zato što nema smrti, već zato što je Bog obećao da će upotrijebiti svoju moćnu snagu da vrati mrtve u život. Job je vjerovao da će ga Bog kasnije vratiti u život ako mu se dopusti da umre kako bi izbjegao daljnju patnju. Rekao je: „Čekao bih te sve dane vojske svoje [u smrti] dok ne bi došao da mi smjenu dadeš [iz smrti u život]. Zvao bi me, a ja bih se odazvao: zaželio si se djela svojih ruku.“ Job 14: 14, 15

Nada uskrsnuća

Upravo je tu nadu u uskrsnuće imao Job, a koja je tako jasno i s tako utješnom sigurnošću iznesena u Novom zavjetu. Apostol Pavao napisao je: „Doista, po čovjeku smrt, po Čovjeku i uskrsnuće od mrtvih!“ (1. Korinćanima 15, 21). U ovom tekstu, savršeni „čovjek“ Adam prestupio je božanski zakon i navukao na sebe i svoje potomstvo kaznu smrti. Savršeni „čovjek“ Isus zauzeo je grešnikovo mjesto u smrti i tako omogućio oslobođenje Adamovog roda od smrti putem uskrsnuća. To je ono što je Pavao mislio kada je napisao: „Plaća je grijeha smrt, a dar Božji jest život vječni u Kristu Isusu, Gospodinu našem.“ Rimljanima 6: 23

Čemu zbunjenost?

Osnova za veliki dio zbunjenosti oko života nakon smrti nastala je u Edenskom vrtu. Bog je rekao Adamu: „Sa stabla spoznajе dobra i zla da nisi jeo! U onaj dan u koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti!“ (1. Mojsijeva 2: 17). Kasnije je Sotona, govoreći preko zmije, pitao Evu o tome: „Zar vam je

Bog rekao da ne smijete jesti ni s jednog drveta u vrtu?” Eva je potvrdila ono što je Bog rekao, uključujući i njegovu izjavu da će smrt biti kazna za neposlušnost. 1. Mojsijeva 3: 1-3

Tada je Sotona, odgovarajući Evi, rekao: „Ne, nećete umrijeti.“ (1. Mojsijeva 3: 4). To je bilo očito poricanje onoga što je Stvoritelj rekao. Zapravo, Sotona je optužio Boga da laže kada je rekao da će smrt biti kazna za neposlušnost. Moguće je da je Sotona vjerovao da na neki način može osujetiti božansku namjeru izricanja smrtne kazne nad čovjekom. Ako jest, ubrzo je otkrio da su napori da to učini uzaludni, jer je čovječanstvo počelo umirati.

Međutim, Sotona nije priznao da nije u pravu. Umjesto toga, počeo je, preko ljudskih posrednika, širiti laž da smrt nije ono što se čini, da nema smrti. U mjeri u kojoj je mogao navesti ljude da u to povjeruju, dokazao bi da je rekao istinu kada je Evi rekao: „Ne, nećete umrijeti“; samo će ti se činiti da umireš, a kada ti se čini da umireš, bit ćeš življa nego ikad.

Isus je rekao za Sotonu: „On je lažac i otac laži.“ (Ivan 8: 44). Drugim riječima, Sotona je otac prve laži, i to je bila najrazornija i najdalekosežnija laž koja je ikada izrečena. Ova laž, koja proizlazi iz Edenskog vrta, iskvarila je Istinu o smrti u umovima ljudi svih naroda i religija; dok je u Istinu, kako ju je Bog izrazio u izjavi „Sigurno ćete umrijeti“, vjerovao relativno mali broj ljudi.

Laž o „odvojenom entitetu“

Svima je bilo očito da ljudsko tijelo umire i vraća se elementima. Sotona je znao da glede toga ne postoji

način da prevari ljude. Stoga je počeo širiti ideju da postoji nešto unutar ljudskog organizma što je odvojeno od tijela, entitet koji izlazi iz tijela kada ono umre i nastavlja živjeti. U krugovima koji se izjašnjavaju kao kršćani, to nedefinirano nešto naziva se „besmrtnom dušom“.

Drevni Egipćani su se držali ovog gledišta. Kasnije su ga usvojili grčki i rimski filozofi. Nakon što su apostoli usnuli u smrti, poganski filozofi su ga uveli u kršćansku crkvu. Iako je opisana na različite načine, ova teorija da u čovjeku postoji nešto što ne može umrijeti, stoga da nema smrti, bila je uobičajeno uvjerenje većine religioznih ljudi, kršćana i nekršćana.

Biblija pokazuje da je ova misao bila raširena među mnogima čak i u vrijeme kralja Salomona, i nalazimo ga kako se bori protiv ove zablude Istinom. Napisao je: „Jer zaista, kob ljudi i zvijeri jedna je te ista. Kako ginu oni, tako ginu i one; i dišu jednakim dahom, i čovjek ničim ne nadmašuje zvijer, jer sve je ispraznost. I jedni i drugi odlaze na isto mjesto; svi su postali od praha i u prah se vraćaju. Tko zna [tko može dokazati] da li dah ljudski uzlazi gore, a dah zvijeri silazi dolje k zemlji?“ Propovjednik 3: 19-21

Kako jasno Salomon iznosi Božju Istinu, potvrđujući da su u smrti čovjek i životinja jednaki, da svi imaju jedan dah ili „duh“ kako je ista hebrejska riječ prevedena u Propovjedniku 3: 21. Nakon što je tako iznio Istinu, pita: „Tko zna [tko može dokazati drugačije]?“ Očito je znao da su se okolni poganski narodi držali Sotonine laži da nema smrti, da dok tijelo umire, postoji „duh“ koji ide „gore“ i nastavlja živjeti. Međutim, Salomon pokazuje da to nije istina. On radije kaže da su u smrti čovjek i životinje

jednaki. Čovjekova nadmoć je u činjenici da je Bog obećao vratiti mrtve ljude u život u uskrsnuću, ali nije obećao da će to učiniti za niže životinje.

„Besmrtna duša“ nije biblijski izraz

Izraz „besmrtna duša“ ne pojavljuje se nigdje u Bibliji, niti Sveto pismo i izdaleka uči da zaseban entitet prebiva unutar ljudskog tijela i odlazi živjeti negdje drugdje kada tijelo umre. Prva upotreba riječi „duša“ u Bibliji je u 1. Mojsijevoj 2: 7. U ovom stihu nam je rečeno da je Bog stvorio čovjeka od „praha zemaljskog i u nosnice mu udahne dah života. Tako postane čovjek živa duša.“

Primijetite da stih kaže da je čovjek „postao“ živa duša, a ne da „ima“ dušu. „Živa duša“ je jednostavno živo biće ili živo stvorenje, koje, kako ovaj tekst otkriva, proizlazi iz sjedinjenja daha života s organizmom ili tijelom. Tijelo nije duša. Dah života nije duša. Kada, božanskom moći, dah daje život tijelu, kombinacija to dvoje rezultira „živom dušom“.

Salomon je rekao da čovjek i zvijer imaju jedan dah, i bio je u pravu. Što se tiče ljudi i nižih životinja uništenih u Potopu, čitamo: „Izgiboše sva bića što se po zemlji kreću: ptice, stoka, zvijeri, svi gmizavci i svi ljudi. Sve što u svojim nosnicama imaše dah života – sve što bijaše na kopnu – izgibe.“ 1. Mojsijeva 7: 21, 22

Budući da životinjska stvorenja žive istim „dahom života“ koji omogućuje čovjeku život, životinje su također „žive duše“. Ova važna istina skrivena je od površnog čitatelja Biblije zbog nedosljednosti prijevoda. Na primjer, u 1. Mojsijevoj 1: 24 piše: „I reče Bog: ‘Neka zemlja izvede živa bića, svako

prema svojoj vrsti: stoku, gmizavce i zvjerad svake vrste!' I bi tako." U ovom tekstu izraz „živo biće“ prijevod je upravo istih hebrejskih riječi kao one koje su prevedene kao „živa duša“ u 1. Mojsijevoj 2: 7, gdje se govori o Adamu - riječi „stvorenje“ i „duša“ prijevodi su hebrejske riječi „nefeš“. Budući da su prevoditelji nastojali uspostaviti razliku između čovjeka i životinja, što Sveto pismo ne opravdava, koristili su riječ „stvorenje“ kada se govorilo o nižim životinjama, a „duša“ kada se tekst odnosio na čovjeka. Nije ni čudo što je Salomon napisao: „Kako jedno umire, tako umire i drugo.“

Ispravnu misao jasno je iznio Salomon, koji je, opisujući što se događa kada čovjek umre, napisao: „I vrati se prah u zemlju kao što je iz nje i došao, a duh se vrati Bogu koji ga je dao.“ (Propovjednik 12: 7). Jednostavna Istina iznesena u ovom tekstu zbunjuje mnoge zbog pogrešnog shvaćanja riječi „duh“. To je prijevod hebrejske riječi „ruah“, koja jednostavno znači „dah“ ili, kao u ovom slučaju, nevidljiva sila života.

Ovaj tekst ni izdaleka ne sugerira da kada čovjek umre postoji svjesni entitet koji bježi iz njegovog tijela i biva uznesen Bogu na nebo. Riječ „povratak“ korištena u gornjem tekstu isključuje mogućnost takvog tumačenja. Tijelo se vraća u prah jer je iz praha i nastalo. Ako je „duh“ bio zaseban entitet koji se vratio Bogu, to bi značilo da je prethodno prebivao s Bogom i da mu je bilo dopušteno da privremeno dođe na zemlju kako bi nastanio ljudsko tijelo. Kako bi nerazuman bio takav zaključak!

Koliko je, međutim, Salomonova definicija smrti u skladu s činjenicama iznesenim u Bibliji o ljudskoj živoj duši ili biću. Kad se tijelo i dah vrate svojim

izvornim izvorima, živa duša ili biće više ne postoji. Umrla je, a smrt je kazna za grijeh. Ezekiel 18: 4 jednostavnim riječima izjavljuje: „Onaj koji zgriješi, taj će umrijeti.“

Smrt nazvana „snom“

Budući da je Bog obećao vratiti mrtve ljude u život, Biblija one koji su umrli naziva spavajućima. Ovu važnu biblijsku istinu Isus ističe kada spominje smrt Lazara, brata Marte i Marije. Rekao je svojim učenicima: "Lazar, prijatelj naš, spava." Učenici su mislili da Isus govori o prirodnom snu, pa im je otvoreno rekao: "Lazar je umro." Ivan 11: 11-14

Ovdje je Isus iznio jedno od osnovnih učenja Božje Riječi. Lazar je bio mrtav, ali je također i „spavao“. Kad je Bog rekao Adamu da će neposlušnost rezultirati smrću: „Sigurno ćeš umrijeti“, mislio je na izumiranje života. Ovo izumiranje života bilo bi trajno da nije bilo činjenice da Bog još uvijek voli svoja ljudska stvorenja i osigurao im otkupljenje darom svog voljenog Sina da bude Otkupitelj i Spasitelj čovječanstva od smrti. Ivan 3: 16, 17; 1. Timoteju 2: 3-6

Isus je dao svoje „tijelo“, svoju čovječnost, kao „otkupninu [grčki: odgovarajuća cijena] za sve“, „za život svijeta“. (Ivan 6: 51). Neposlušnost savršenog čovjeka Adama donijela je grijeh i smrt svim njegovim potomcima. Božja pravda zahtijevala je „život za život“, smrt savršenog čovjeka Isusa - kako bi se nadoknadila neposlušnost i smrtna kazna izrečena Adamu. Isusova smrt osigurala je „otkupninu“ ili odgovarajuću cijenu za Adama. Posljedično, Isus je „milošću Božjom okusio smrt za svakog čovjeka“. (2. Mojsijeva 21: 23; Rimljanima 5:

12-19; Hebrejima 2: 9). Tako je osigurano plaćanje kazne, osude smrti, koja je izrečena protiv Adama i njegovog roda. Iako su svi nastavili umirati, zbog otkupljenja koje je pruženo kroz Krista Isusa, doći će do buđenja mrtvih. Stoga Biblija koristi izraz „san“ da opiše njihovu međuodsutnost života.

Oni koji spavaju nisu svjesni vanjskog svijeta, kao ni oni koji su mrtvi. Ništa ne vide, ništa ne čuju, ništa ne znaju. Biblija kaže: „Živi barem znaju da će umrijeti, a mrtvi ne znaju ništa.“ (Propovjednik 9: 5). Oni koji spavaju mogu se probuditi; tako se i oni koji „spavaju“ u smrti mogu i hoće probuditi. Kao što je Isus rekao za Lazara: „Idem probuditi ga.“ (Ivan 11: 11). Svi koji spavaju u smrti, božanskom će se moći probuditi u jutru novog zemaljskog dana. Zato čitamo: „Večer donese suze, a jutro klicanje.“ Psalam 30: 5

Utješena Marta

Isus i mala obitelj u Betaniji - Marija, Marta i Lazar - bili su posebni prijatelji. Kad se Lazar razbolio, Isus i njegovi učenici bili su prilično daleko od Betanije. Sestre su poslale Isusu vijest o Lazarovoj bolesti, ali on nije odmah otišao k njima. Čekao je dva dana. Isus je tada objavio da je Lazar umro i da spava te da će ga „probuditi“. Ivan 11: 1-15

Marta je izašla u susret Isusu dok se približavao njihovom domu. Nježno ga je ukorila i rekla: „Gospodine, da si bio ovdje, brat moj ne bi umro.“ (Ivan 11: 21). Marta je bila slomljenog srca i ovo je bila izvrsna prilika da je Isus utješi, što je i učinio. Koje je umirujuće riječi Učitelj uputio Marti u njezinoj velikoj potrebi? Je li joj Isus rekao, kao što se često govorilo u sličnim okolnostima: „Marta, tvoj brat nije

stvarno mrtav, samo je odbacio svoju vanjsku ljusku, svoje tijelo“? Je li rekao da je pravi Lazar živiji nego ikad? Je li Isus rekao Marti da je vrlo vjerojatno „duša“ Lazarova lebdi u blizini? Je li rekao: „Marta, nema smrti“?

Isus nije rekao ništa od toga. Prethodno je rekao svojim učenicima: „Lazar je umro“, i sada ne bi proturječio toj istini govoreći Marti da je njezin brat živiji nego ikad. Ono što je rekao da utješi Martu bilo je u skladu sa svjedočanstvom cijele Božje Riječi. Znajući da je Lazar doista mrtav, rekao je Marti: „Uskrsnut će brat tvoj!“ Ivan 11: 23

Marta nije bila sigurna što te riječi znače. Znala je da je Isus probudio druge iz sna smrti i rekla je Isusu: „Što god zaišteš od Boga, dat će ti“, ali nije bila sigurna hoće li Isus u to vrijeme tražiti od Boga da probudi njezina brata iz sna smrti. Odgovorila je: „Znam da će uskrsnuti o uskrsnuću, u posljednji dan.“ Ivan 11: 22, 24

Marta je bilo jasno da će doći do općeg uskrsnuća svih mrtvih i da će se tada Lazar probuditi iz sna smrti. Bila je upoznata s obećanjima zabilježenim u Starom zavjetu i s poštovanjem i vjerom je obraćala pažnju na Isusova učenja, pa je znala da postoji slavna nada uskrsnuća za cijelo čovječanstvo. Marta je također razumjela da će se opće uskrsnuće dogoditi u „posljednji dan“. Posljednji dan nije „sudnji dan“, kako su mnogi pretpostavljali. Riječ „dan“ u ovom slučaju odnosi se na razdoblje, vrijeme u velikom Božjem planu za otkupljenje i spasenje čovječanstva od grijeha i smrti.

U Božjem planu spasenja postoje različita vremenska razdoblja ili doba, i prije i poslije Prvog

Kristova dolaska. To su bila pripremna doba u kojima je Bog odabrao i pripremio one koji će surađivati s Isusom u završnom razdoblju božanskog uređenja, dobu Božjeg pravednog kraljevstva, pod Kristovom vlašću. (Jeremija 23: 5; Matej 6: 10). Tada će Božji plan dosegnuti svoje ispunjenje buđenjem mrtvih i vraćanjem savršenstvu života svima koji vjeruju i slušaju zakone Kristova kraljevstva.

Marta je znala za ovo posljednje doba ili posljednji dan u Božjem planu i da će se njezin brat i svi koji su umrli tada probuditi iz sna smrti. Međutim, Marta nije znala je li Isus to mislio kada je rekao: „Tvoj brat će ponovno živjeti“, niti joj je Isus izravno objasnio koje su bile njegove neposredne namjere. Umjesto toga, odgovorio je: „Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će. I tko god živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada.“ (Ivan 11: 25, 26). Predstavljajući se kao „uskrsnuće i život“, Isus je pokazao da je on onaj koji će probuditi sve mrtve u posljednji dan. Zatim će, tijekom kraljevstva, dati vječni život svima koji će postati poslušni Božjim načelima i koji će u to vrijeme svim srcem vjerovati u njega.

Nakon što je uvjerio Martu u buđenje čovječanstva u uskrsnuću, Isus ju je upitao: „Vjeruješ li u ovo?“ Marta je odgovorila: „Da, Gospodine! Ja vjerujem da si ti Krist, Sin Božji.“ (Ivan 11: 26, 27). Marta je ispravno razumjela da će Krist, ili Mesija obećanja, biti poslan u svijet da spasi čovječanstvo od smrti i da će se to postići buđenjem svih onih koji spavaju u smrti. Vjerovala je da je u Isusu „uskrsnuće i život“.

Probuđeni Lazar

Nakon što je Marta priznala svoju vjeru u Isusa kao Mesiju i u njegovu sposobnost da mrtve oživi, vratila se kući i zamolila Mariju da pođe s njom u susret Isusu, što je ona i učinila. Isusovo srce bilo je dirnuto ovim prizorom tuge i velikog gubitka, te je, zajedno s ostalima, i on plakao. Zatim je zatražio da ga odvedu do groba gdje je Lazar bio pokopan. Ivan 11: 28-35

Stojeći kraj groba, Isus je zamolio da se kamen ispred ulaza odvali. Tada je Marta prosvjedovala. Prije je ispovijedila vjeru da Isus može vratiti njezina brata u život, ali sada se zapitala i rekla Isusu: „Gospodine, već zaudara. Ta četvrti je dan.“ (Ivan 11: 39). Isusu to nije bilo važno. Spremao se pokazati preko Lazara što će se u konačnici postići božanskom moći za sve koji su umrli, a tamo gdje božanska moć djeluje, nije važno je li osoba mrtva četiri dana ili tisućama godina; život se može vratiti. Onaj koji je prvenstveno kao Božji instrument stvorio život, sposoban je obilno vratiti život.

Stojeći pred otvorenim grobom i nakon prikladne molitve, Isus je povikao jakim glasom: „Lazare, izlazi!“ (Ivan 11: 43). Zanimljivo je primijetiti što izvještaj ne kaže. Ne kaže o Lazaru da je otišao u nebo i vratio se. Lazar nije otišao u nebo. Ne kaže da je otišao u ponor vječnih muka i da je oslobođen muka. Ne postoji ponor vječnih muka.

Zapis kaže da je Isus, kada je povikao: „Lazare, izlazi... onaj koji je bio mrtav izašao.“ Lazar, „onaj koji je bio mrtav“, bio probuđen iz sna smrti. Oslobođen svoje grobne odjeće, Lazar se pomiješao i ponovno ujediniio sa svojom obitelji i prijateljima kao i prije. Vraćen u život, nije bio ni utvara ni duh. Bio je isti

Lazar kao i prije. Bio je sretan što je ponovno živ, a njegova obitelj bila je sretna što im se vratio.

„Ne čudite se“

U jednoj prošloj prigodi, govoreći o uskrsnuću mrtvih, Isus je rekao: „Ne čudite se tome jer dolazi čas kad će svi koji su u grobovima, čuti njegov glas. I izići će: koji su dobro činili – na uskrsnuće života, a koji su radili zlo – na uskrsnuće osude.“ (Ivan 5: 28, 29) Ovdje smo uvjereni da će, kao što je Lazar bio pozvan iz groba, tako i svi mrtvi biti pozvani u vrijeme općeg uskrsnuća.

Primjećujemo da Isus ovdje također govori o dvije opće klase u uskrsnuću - onima koji su činili dobro i onima koji su činili zlo ili nisu činili dobro. Oni koji su činili dobro nazivaju se u stihu 24 „vjernicima“ sadašnjeg doba. Oni neće doći na budući sud, jer uspješno prolaze svoju kušnju u sadašnjem životu. Čineći „dobro“ vjerujući i vjerno slijedeći Isusove stope, dokazano su dostojni biti pozvani iz smrti u uskrsnuće „života“. Oni koji se tako nisu pokazali dostojnima, probuđeni su iz smrti i dolaze na sud, jer će se njihovo buđenje dogoditi tijekom tisućgodišnjeg sudnjeg dana svijeta. Djela apostolska 17: 31; 2. Petrova 3: 8; Otkrivenje 20: 6

Grčka riječ prevedena kao „*sud*“ u Ivanu 5: 29 je „*krisis*“. Svi koji se sada ne pokažu dostojnima života suočit će se s krizom kada se probude iz sna smrti. Naravno, tada će biti potpuno prosvijetljeni glede uključenih pitanja. Bit će im dana prilika, na temelju potpunog razumijevanja, da prihvate život koji im je dan kroz Krista i da se pokoravaju zakonima njegovog pravednog kraljevstva, koje će tada kontrolirati djelovanje cijelog čovječanstva. Ako

prihvate i poslušaju, bit će vraćeni savršenstvu ljudskog života i živjet će vječno. To će biti njihovo potpuno uskrsnuće. Ako ne prihvate i ne poslušaju, bit će vraćeni u smrt. O tome je Petar rekao da će oni koji ne poslušaju „biti potpuno iskorjenjeni“ iz naroda. Djela apostolska 3: 23

Vjernici ovog doba, koji su se pokazali dostojnima živjeti i vladati s Kristom, izaći će u uskrsnuću u „slavu, čast i neraspadljivost“ (Rimljanima 2: 7). Besmrtnost se stoga ne vidi kao urođena osobina čovjeka, već kao slavna nagrada ponuđena onima koji su spremni patiti i umrijeti s Isusom kako bi mogli živjeti s njim. Kao sunasljednici s Isusom u njegovom kraljevstvu, oni će također biti susudci s njim tijekom tog sudnjeg razdoblja. 1. Korinćanima 6: 2; Otkrivenje 3: 21; 5: 10

Kakvo li će ovo biti sretno ispunjenje Božjeg plana! Vladavina grijeha i smrti, koju je donio Adamov prijestup u Edenu, neće trajati vječno. Svi koji su umrli tijekom ovog dugog razdoblja plača bit će probuđeni i dobit će osobnu priliku da se pokoravaju Božjim zakonima i žive vječno na zemlji.

Ovo je slavna nada za čovječanstvo, a Božji prorok David to simbolično i lijepo iznosi. Citiramo: „Nek’ se govori među poganima: ‘Jahve kraljuje!’ Svijet on učvrsti da se ne pomakne, narodima pravedno upravlja. Raduj se, nebo, i kliči, zemljo! Neka hući more i što je u njemu! Nek’ se raduje polje i što je na njemu, neka klikće šumsko drveće. ... Dolazi suditi zemlji. Sudit će svijetu u pravdi i narodima u istini svojoj.“ (Psalmi 96: 10-13). Doista, postoji život nakon smrti, jer će božanskom snagom mrtvi biti vraćeni u život. To je velika nada koja nam se pruža u Božjoj Riječi.

Jonino neutemeljeno sažaljenje

Ključni stihovi: „Jahve mu reče: ‘Tebi je žao bršljana oko kojega se nisi trudio, nego je u jednu noć nikao i u jednu noć usahnuo. A meni da ne bude žao Ninive?’“

Jona 4: 10, 11

Izabrana pisma:
Jona 3: 1-5; 4: 1-11

Niniva je bila glavni grad Asirskog carstva, jednog od neprijatelja Izraela. (2. Kraljevima 19: 36). Bog je naredio proroku Joni da Ninivljanima objavi da će ih zbog njihove zloće uništiti za četrdeset dana. Nakon što je čuo Joninu izjavu, kralj je izdao uredbu da „ljudi i stoka, goveda i ovce“ ne smiju „okusiti ništa, ni pasti, ni vodu piti“ i da svi „glasno Boga zazivlju“. Tada „se obratiše od svojega zlog puta. I sažali se Bog zbog nesreće kojom im bijaše zaprijetio i ne učini.“ Jona 1: 2; 3: 1-10

Međutim, „Joni bi veoma krivo i rasrdi se.“ Jona reče Bogu: „Znao sam da si ti Bog milostiv i milosrdan, spor na gnjev i bogat milosrđem i da se nad nesrećom brzo sažališ. Sada, Jahve, uzmi moj život, jer mi je bolje umrijeti nego živjeti.’ Jahve odgovori: ‘Srdiš li se ti s pravom?’“ Jona 4: 1-4

Možda je Jona imao na umu divljaštvo kojim su Asirci postupali s njegovim narodom nekoliko generacija. Možda je bio nestrpljiv vidjeti izvršenje presude i istrijebljenje ovog naroda. (Izaija, poglavlje

36). Jako razočaran, prorok je napustio grad. Sjeo je na obližnju padinu, u sjenu kolibe koju je napravio, da „vidi što će biti od grada“. Jona 4: 5

Tada „Bog učini da izraste bršljan ... i pruži sjenu“ nad Jonom, a prorok se „vrlo obradovao“. Međutim, sljedećeg jutra crv, kojeg je Bog također pripremio, uništio je bršljan. Kad je sunce izašlo, „palilo je glavu Joninu te je ... poželio umrijeti“. Jona 4: 6-8

„Bog upita Jonu: ‘Srdiš li se s pravom zbog bršljana? Tebi je žao bršljana oko kojega se nisi trudio, nego je u jednu noć nikao i u jednu noć usahnuo. A meni da ne bude žao Ninive?’“ (Jona 4: 9-11). Izraz „u jednu noć usahnuo“ korišten je kada se odnosio na nešto što ima „prolaznu“ prirodu. Gospodin je ukazivao na veliki kontrast između Jonine brige i sažaljenja za biljku, naspram stanovnika Ninive.

Jonina želja za osvetom nad Asircima, za nepravde koje su počinili u prošlosti, zaslijepila ga je pred činjenicom da su se sada pokajali pred Bogom. Bog je vidio djela Ninivljana, da su se „obratili od svojih zlih putova“, promijenivši svoj život i ponašanje. To je navelo Gospodina da popusti.

Isus je potvrdio istinitost ovog izvještaja u knjizi o Joni i kako su se Ninivljani istinski pokajali. (Luka 11: 29-32). Stihovi 31. i 32. ovog odlomka dokazuju da će svi mrtvi, uključujući Ninivljane, uskrsnuti tijekom budućeg kraljevstva na zemlji. U to vrijeme, sud onih koji su kritizirali i progonili Isusa tijekom njegovog Prvog dolaska bit će manje povoljan od suda koji će biti prikazan onima koji nikada nisu vidjeli ili čuli Isusovo propovijedanje i čuda. Pouka za nas: postoji odgovornost za znanje koje smo primili. Luka 12: 48

Upozorenje protiv besposlenosti

Ključni stih: „U svemu vam pokazah: tako se trudeći treba se zauzimati za nemoćne i na pameti imati riječi Gospodina Isusa jer on reče: ‘Blaženije je davati nego primati.’“
Djela apostolska 20: 35

Izabrana pisma:
Djela apostolska 20: 33-35; 2. Solunjanima 3: 6-12

Apostol Pavao stigao je u Milet, morsku luku, pri kraju svog trećeg misionarskog putovanja. Dok je čekao da brod ode, poslao je poruku starješinama u obližnjem gradu Efezu, pitajući ih mogu li doći i sastati se s njim. To će biti posljednji put da ih je Pavao vidio.

Nakon što su starješine stigle, Pavao je prepričao „kako sam se sve vrijeme, ponašao među vama: služio sam Gospodinu sa svom poniznošću u suzama i kušnjama.“ Izjavio je: „Nisam propustio... naučiti vas – javno i po kućama; upozoravao sam Židove i Grke da se obrate k Bogu i da vjeruju u Gospodina našega Isusa.“ Djela apostolska 20: 18-21

Pavao je poticao starješine: „Pazite na sebe i na sve stado“ i „pastirite Crkvu Božju“ (Djela apostolska 20: 28). Ovdje Pavao ističe kako su starješine imali dvostruku odgovornost, i za sebe i za braću, nad kojom ih je Gospodin postavio za podpastire.

„Pazite“, to jest, pazite i preispitujte ne samo što činite, već i svoje motive.

Tada ih je Pavao podsjetio: „Ni za čijim srebrom, zlatom ili ruhom nisam hlepio. Sami znate: za potrebe moje i onih koji su sa mnom zasluživale su ove ruke.“ (Djela apostolska 20: 33, 34). Pavao je po zanatu bio „izrađivač šatora“ i svjedočio je da je radio „noću i danju da ne bi opteretio koga od vas“, kako bi sebi priskrbio ono što je potrebno za život, dok je propovijedao i poučavao Evanđelje drugima. Djela apostolska 18: 3; 1. Solunjanima 2: 9; 2. Solunjanima 3: 8; 1. Korinćanima 4: 12

Citirajući naš ključni stih iz drugog prijevoda, Pavao je zaključio: „U svemu sam vam dao primjer da, radeći kao i ja, pomažete slabima i imate na umu riječi Gospodina Isusa, kako je sam rekao: 'Blaženije je davati nego primati.'“ Postoje brojne prilike za svakoga od nas da budemo velikodušni prema drugima, čak i ako nemamo novca za dati. Izrazi suosjećanja, ohrabrenja ili jednostavno ljubaznog pogleda ponekad su nekome tko je obeshrabren vrijedili više od šake zlata.

Biti „davatelj“ znači više razmišljati o drugima i njihovim potrebama, a manje o sebi. Biti „besposlen“ suprotno je od davanja i oblik je sebičnosti, što može dovesti do duhovne slabosti. (1. Timoteju 5: 13). Pavao je hrabro govorio protiv braće koja prakticiraju besposlenost, navodeći: „Tko neće da radi, neka i ne jede“, i opominjući „neka s mirom rade i svoj kruh jedu.“ 2. Solunjanima 3: 7-12

Važan element sretnog kršćanskog života je razvijanje umijeća davanja, „od srca“ drugima. „Jer Bog ljubi veselog darivatelja.“ (2. Mojsijeva 25: 2; 2.

Korinćanima 9: 7). Čineći to, postajemo više slični Bogu, jer je Bog najveći darivatelj. „On je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni. ... da se svijet spasi po njemu.“ Jakovljeva 1: 17; Ivan 3: 16, 17

Kršćanska velikodušnost

Ključni stih: „Kad žanješ žito na svojoj njivi pa zaboraviš koji snop na njivi, ne vraćaj se po nj; neka ostane došljaku, siroti i udovici da te Jahve, Bog tvoj, blagoslovi u svakom pothvatu ruku tvojih.“
5. Mojsijeva 24: 19

Izabrano pismo:
5. Mojsijeva 24: 14-22

5. Mojsijeva knjiga bilježi posljednju poruku koju je Mojsije dao Izraelcima neposredno prije svoje smrti. Cilj ove poruke bio je upozoriti ih da se sjetite i primjenjuju upute koje je Bog dao njihovom narodu u prošlosti. Jedna od tih uputa zabilježena je u našem ključnom stihu. Objašnjenje ovog zahtjeva nalazi se u prethodnom stihu. „Sjećaj se da si bio rob u Egiptu i da te odande izbavio Jahve, Bog tvoj; zato ti nalažem da ovu zapovijed vršiš.“ 5. Mojsijeva 24: 18

Izraelci nisu smjeli zapostavljati one koji su bili bespomoćni i u potrebi. Umjesto toga, trebali su im namjerno dopustiti da za vlastitu upotrebu skupljaju ono što je ostalo na poljima. Razlog za ovu uputu bio je taj što su i oni bili bespomoćni i u potrebi dok su bili robovi u Egiptu. Pouka je obzirnost prema drugima. Ovo je aspekt Bogolikosti, jer je sam Bog primijenio ovo načelo, jer je u svom planu uzeo u obzir siromašno i bespomoćno ljudsko biće.

Kad je savršeni čovjek Adam dragovoljno prekršio Božju uputu u Edenskom vrtu, kazna koja je izrečena bila je smrt, koju je potom nasljeđivala svaka sljedeća ljudska generacija. (1. Mojsijeva 2: 16, 17).

Budući da su svi ljudi rođeni u grijehu i nesavršeni, nitko nije mogao „ni na koji način otkupiti svoga brata, niti dati Bogu otkupninu za njega“. Psalmi 49: 7; 51: 5

Samo bezgrešan, savršen ljudski život mogao je zadovoljiti Božju pravdu - savršen ljudski život, Isusov, za neposlušnost savršenog ljudskog života Adama. (2. Mojsijeva 21: 23; Rimljanima 5: 12, 19). Bog je otkupio svakog člana čovječanstva poslaviši svog jedinorođenog Sina na svijet kao savršenog čovjeka, koji je zatim dragovoljno dao svoj život „kao otkupninu za sve“, zadovoljavajući tako Božju pravdu. Ivan 3: 16, 17; 1. Timoteju 2: 5, 6; 1. Petrova 3: 18

Kao što je Bog oslobodio izraelski narod iz egipatskog ropstva, tako je oslobodio i Kristove sljedbenike iz ropstva grijeha i smrti. (Ivan 8: 35, 36; 1. Korinćanima 15: 22). Uvijek bismo trebali imati na umu ovo; trebali bismo pokazivati ljubav i milosrđe prema onima koji još nisu čuli Evanđelje ili još nisu povjerovali u njega.

Ponekad susrećemo ljude koji, iako uopće nisu religiozni, proživljavaju teška životna iskustva poput bolesti ili smrti voljene osobe. (Rimljanima 8: 22). U ovoj uputi koju je Bog dao Izraelu trebali bismo ih uzeti u obzir kao „stranca, siročić ili udovicu“. Takve osobe možda nisu imale priliku čuti ili vjerovati Božjoj Riječi ili im je um možda slijep za nju.

Trebali bismo imati ljubav i suosjećanje prema njima. Ako je moguće, trebali bismo s njima podijeliti i nešto „sjemena“ Istine. Tako im možemo dati biblijsku osnovu za vjeru u uskrsnuće za sve i divne blagoslove kraljevstva koji će uskoro doći na cijelu

zemlju. (1. Korinćanima 15: 21, 22; Otkrivenje 21: 1-5). Oni mogu ili prihvatiti dobru vijest sada, ili mi možemo posijati sjeme istine i nade, koje će proklijati u njihovim srcima u Kristovom kraljevstvu.

Pravilno štovanje subote

Ključni stihovi: „I govoraše im: ‘Subota je stvorena radi čovjeka, a ne čovjek radi subote. Tako, Sin Čovječji gospodar je subote!’“
Marko 2: 27, 28

Izabrano pismo:
Marko 2: 23-28

Četvrta zapovijed koju je Bog dao Izraelu bila je: „Sjeti se da svetkuješ dan subotnji. ... Tada nikakva posla nemoj raditi.“ (2. Mojsijeva 20: 8-11). Bog je objasnio značenje zapovijedi rekavši: „Subota je znak između mene i vas od naraštaja do naraštaja, da budete svjesni da vas ja, Jahve, posvećujem.“ 2. Mojsijeva 31: 13, 14

Preko proroka Izaije, Bog je pružio dublje značenje ove zapovijedi, objašnjavajući: „Nazoveš li subotu milinom a časnim dan Jahvi posvećen; častiš li ga odustajući od puta, bavljenja poslom i pregovaranja – tad ćeš u Jahvi svoju milinu naći.“ Izaija 58: 13, 14

Svrha ovog jednog dana odmora u tjednu nije bila samo fizički odmor, već, što je još važnije, bila je namijenjena, kako je objašnjeno kroz proroka Izaiju, da bude dan za razmišljanje o Bogu i njegovo slavljenje s radošću. Isus ili apostoli nisu dali crkvi nikakvu zapovijed u vezi sa subotnjim danom. Kao što je Pavao napisao: „Niste pod Zakonom, nego pod milošću.“ Rimljanima 6: 14, 15

Međutim, u vrijeme Isusovog Prvog dolaska mnogi židovski vjerski vođe postali su formalisti, stavljajući

veći naglasak na doslovne zapovijedi nego na njihovo dublje značenje. U ovoj lekciji farizeji su optužili Isusove učenike da krše subotu, jer su, prolazeći kroz žitno polje i budući da su bili gladni, trljali zrna u rukama kako bi ih pojeli. Luka 6: 1, 2

Isus nije prekršio zapovijed o suboti niti je druge Židove tome učio. Bio je Židov i bio je dužan svetkovati subotu. Međutim, protivio se besmislenim pogrešnim tumačenjima Božjih zapovijedi. Stoga je Isus u ovoj lekciji objasnio da je „subota stvorena radi čovjeka“.

Riječ „Subota“ označava počinak. Na drugom mjestu, Pavao je napisao: „U Počinak doista ulazimo mi koji povjerovasmo.“ (Hebrejima 4: 3). To je počinak vjere i pouzdanja u Gospodina, a ne doslovni fizički počinak Židova. Apostol nastavlja: „Dakle: preostaje neki subotnji počinak narodu Božjemu! Zaista, tko uđe u njegov počinak, počinio je od djela svojih kao ono i Bog od svojih. Pohitimo dakle ući u taj Počinak da nitko ne padne po uzoru na takvu nepokornost.“ Hebrejima 4: 9-11

U početku zvuči nedosljedno „raditi“ da bismo mogli „ući u počinak“. Međutim, u ovom poticaju nalazi se važna istina. U ovaj počinak ulazimo tako što svakodnevno nastojimo razviti potpunu vjeru u Boga i ovisnost o njemu. To je počinak potpunog povjerenja u Božja obećanja, temeljen na znanju, pouzdanju i poslušnosti. Zbog našeg odnosa s Bogom po njegovom Sinu, Isusu Kristu, Gospodinu našem, u ovom ćemo počinku pronaći duhovnu snagu.

Takav će odmor biti proporcionalan našoj vjeri u Boga i u sva njegova obećanja. Stoga bi za

Gospodinove sljedbenike svaki dan trebao biti subota ili dan odmora, u dodatnom smislu razmišljanja o Gospodinu i poštovanja s radošću u svim našim mislima, riječima i djelima.

Međusobno poticanje

Ključni stih: *“I pazimo jedni na druge da se potičemo na ljubav i dobra djela.”*
Hebrejima 10: 24

Izabrano pismo:
Hebrejima 10: 22-25

Obično se riječ „izazvati“ koristi za opisivanje poticanja na ljutnju ili zlobu. Međutim, u našem ključnom stihu apostol koristi ovu riječ za opisivanje poticanja na dobro, poticanja kršćanskog rasta u ljubavi i dobrim djelima. Drugi prijevod ove fraze je „motivirati jedni druge“.

Motiviranje jedni drugih na ljubav i dobročinstva, ili djela, pravi je cilj i svrha Gospodinovih sljedbenika kada se sastaju. Svima nam je potrebna pomoć i ohrabrenje koje dolazi iz zajedništva s onima slične dragocjene vjere. Apostol također naglašava da zajedništvo s braćom postaje sve važnije kako „vidimo da se bliži Dan“. Hebrejima 10: 25

Kako bismo se pravilno poticali na ljubav i dobra djela, apostol ističe da prvo moramo „misliti jedni na druge“. To implicira da trebamo razviti srdačnu suosjećajnost za druge, uzimajući u obzir njihove kušnje, poteškoće i slabosti. U ovom poticaju opisana je prekrasna duhovna ravnoteža da „potičemo jedni druge“ na ljubav i dobra djela. Ni ljubav ni revnost za dobra djela nisu neovisni jedno o drugome. Prava kršćanska ljubav ne može postojati osim ako se ne očituje u dobrim djelima. Niti mogu postojati djela koja se smatraju dobrima u

Gospodinovim očima osim ako nisu rezultat ili manifestacija istinske kršćanske ljubavi.

Dobra djela apostol Pavao drugdje opisuje kao „rad ljubavi“. (1. Solunjanima 1: 3). To pokazuje da istinska ljubav „radi“ ili djeluje. Takva ljubav nije samo ljubazna narav, bez ikakvih djela ljubavi, pod pretpostavkom da je dovoljna da bude ugodna Bogu. Ljubav koja bi trebala ispunjavati i kontrolirati naš kršćanski život je ljubav prema Bogu, ljubav koju posjeduje i koju je naš Nebeski Otac pokazao u svom stavu prema palom ljudskom rodu. Bog je toliko volio naš pali ljudski rod da je dao ono što ga je koštalo više od svega što je mogao dati, svog jedinorođenog i ljubljenog Sina, Isusa. (Ivan 3: 16). U Isusu imamo primjer savršenog spoja istinske ljubavi i dobrih djela. Naravno, ne možemo izvršiti sva djela koja je učinio naš Spasitelj, ali možemo se truditi razviti duh koji će nas potaknuti da učinimo sve što možemo.

Grčka riječ „*koinonia*“, prevedena u Novom zavjetu kao „*zajedništvo*“, znači „*partnerstvo*“. (Galaćanima 2: 9; Filipljanima 1: 5; 1. Ivanova 1: 6, 7). Kršćansko zajedništvo je više od pukog okupljanja radi rasprave o zajedničkim uvjerenjima. Želja za susretom jednih s drugima trebala bi biti potaknuta spoznajom da nas je Bog pozvao da budemo suradnici s njim u njegovom velikom planu za prosvjetljenje i spasenje grijehom prokletog svijeta čovječanstva. 2. Korinćanima 5: 17-21; 6: 1

Pavao ističe djelo u kojem smo pozvani sudjelovati, objašnjavajući: „Jer Bog je u Kristu svijet sa sobom pomirio ... i polažući u nas riječ pomirenja. Kristovi smo dakle poslanici.“ (2. Korinćanima 5: 19, 20). To znači da ćemo, ako budemo vjerni do smrti,

sudjelovati s Kristom, našom Glavom, u velikom djelu ponovnog pomirenja izgubljenog svijeta čovječanstva s Bogom. Ovo je zajedničko djelo u kojem je svaki sljedbenik Učitelja učesnik. „Potaknuti“ ili „motivirati“ jedni druge na vjernost u vezi s ovim ciljem trebao bi biti primarni cilj kada se sastanemo.

Izraelovo putovanje do Crvenog mora

„Sve se to, kao pralik, događalo njima, a napisano je za upozorenje nama, koje su zapala posljednja vremena.“

1. Korinćanima 10: 11

Nakon smrti egipatskih prvorođenaca i prelaska prvorođenaca Izraelovih, faraon je odlučio pustiti Izraelce. (2. Mojsijeva 12: 29-32). Jutro nakon događajima bogate pashalne noći okupili su se u Ramzesu kako bi započeli svoje putovanje prema Kanaanu, zemlji koju je Bog obećao Abrahamu. (1. Mojsijeva 15: 18-21; 2. Mojsijeva 3: 8). U našem uvodnom stihu, apostol Pavao kaže da su stvari koje su se dogodile Izraelcima zapisane kao primjeri ili „uzori“ za naše učenje. Kao kršćani, možemo izvući pouke iz Božjih postupaka s ovim drevnim narodom koje bi nam trebale pomoći da izbjegnemo pogreške koje su oni činili i da pokažemo veću vjeru u Božju brigu za nas nego što su oni to činili.

Ramzes, odakle su Izraelci započeli svoje putovanje, bio je jedan od „gradova-skladišta“ koje je ovaj porobljeni narod sagradio za faraona. (2. Mojsijeva 1: 11; 12: 37). Ramzes je također bio naziv faraona ugnjetavanja i postaje najprikladnije ime za grad odakle će Izraelci započeti svoje putovanje prema obećanoj zemlji Kanaanu. Egipćani su bili štovatelji sunca. Njihov bog sunca bio je „Ra“. Nije iznenađujuće da je ovaj faraon uzeo za sebe naziv

Ramzes, što znači „dijete sunca“. Međutim, znamo, sa stajališta Istine, da Ramzes zapravo nije bio davatelj svjetla ni Egiptu ni Izraelcima. On je bio taj koji je toliko porobio djecu Izraelovu da su vapili za izbavljenjem. Njihov Bog, Bog Abrahama, Izaka i Jakova, čuo ih je i izbavio. 2. Mojsijeva 2: 23-25; 3: 7-10

U tom pogledu postoji zanimljiva podudarnost u vezi s Božjim postupanjem s kršćanima danas - to jest, duhovnim Izraelcima. (Rimljanima 8: 14; Hebrejima 3: 5, 6; 1. Petrova 2: 5, 9, 10). I mi, takoreći, imamo faraona našeg ugnjetavanja. On je Sotona, izvorno nazvan Lucifer, što znači „nositelj svjetla“. Poput faraona iz davnina, on je bio daleko od pravog svjetla. Pa ipak, kroz svoje razne prijevarne metode, pojavio se kao „anđeo svjetla“. (2. Korinćanima 11: 14). Istina je da je pod vodstvom Sotone, navodno Božji narod bio naveden da gradi gradove s blagom - velike crkvene sustave koji su se maskirali kao pravi Božji gradovi. Međutim, primjećujemo da Egipat ne predstavlja samo velike crkvene sustave ništa više nego što njihovi gradovi s blagom predstavljaju cijeli Egipat. Egipat posebno predstavlja svijet ili kraljevstvo tame i smrti u kojem su, u jednom ili drugom trenutku, svi Božji duhovni Izraelci bili porobljeni. Rimljanima 8: 21-23; Galaćanima 4: 1-7

Porobljeni Izraelci nisu mogli ništa učiniti glede vlastitog izbavljenja. Izbavljenje iz Egipta postigao je Bog. Bog je također, kroz svoju svevladavajuću providnost i prolivenu krv Isusa, većeg pashalnog Jaganjca, taj koji donosi naše izbavljenje, naše otkupljenje. (Ivan 1: 29; 1. Korinćanima 5: 7). Dobro je u tom pogledu primijetiti da iako je pošćropljena

krv pashalnog Jaganjca rezultirala izbavljenjem Izraela iz Egipta, nije ih nužno dovela u obećanu zemlju. Tako je i s duhovnim Izraelcima danas. Bog nas je izbavio putem Isusove krvi, ali kontinuirana vjernost uvjetima našeg poziva je neophodna ako želimo konačno ući u nebeski Kanaan.

Neprekinuta vjera u Boga koji ih je izbavio putem pashalne krvi bila je jedino jamstvo koje su Izraelci imali za konačni ulazak u obećanu zemlju. Ovo iskazivanje vjere škropljenjem krvi pashalnog janjeta po nadvratnicima i dovratnicima Bog je smatrao iskazom njihove poslušnosti. (2. Mojsijeva 12: 22, 23). Neuspjeh u daljnjem iskazivanju iste razine vjere Bog je smatrao iskazom njihove neposlušnosti. Bog se sjetio njihove građe, da su bili samo prah, i nastavio ih je podnositi dugo vremena. (Psalmi 103: 14; Rimljanima, poglavlje 11). Međutim, njihova upornost u sumnji i zaboravljanju Boga natjerala ga je da konačno odustane od njih. Zbog ovog neuspjeha da ostanu vjerni i poslušni, vratio ih je, ne u Egipat, nego u pustinju da umru. (4. Mojsijeva 14: 22, 23). Dobro upamtimo riječi našeg uvodnog teksta, u kojem nam Pavao govori da se ono što se dogodilo Izraelu dogodilo i njima, za primjer. Neka nam njihov primjer nevjere i neposlušnosti bude upozorenje koje će nam pomoći da hodimo vjernije i „dostojnije poziva“ kojim smo pozvani. Efežanima 4

Ne pretpostavljajmo Boga, niti smatrajmo stvari koje je učinio za nas običnim i uobičajenim. Ne smijemo uzimati zdravo za gotovo da će, budući da se jednom pozabavio s nama dok smo još bili u grijesima, dajući nam oslobođenje prolivenom krvlju Isusa Krista, nastaviti baviti s nama bez da pokažemo ikakve dokaze sve većeg uvažavanja i vjere. Upravo kroz

našu vjeru i poslušnost Bogu pokazujemo svoje uvažavanje onoga što je već učinio za nas. Nesumnjivo je to ono što apostol misli kada kaže: „Bez vjere nemoguće je ugoditi mu.“ (Hebrejima 11: 6). Nije razumno pretpostaviti da će nas Bog nastaviti obasipati svojim „duhovnim blagoslovima“ ako ih ne koristimo kao sredstvo za jačanje naše vjere u njega i povećanje naše revnosti za njega i njegovu stvar. Efežanima 1: 3

„Bez trajna grada“

Svi Izraelci bili su spremni krenuti prema obećanoj zemlji, spremni prihvatiti oslobođenje koje im je Bog nudio. Sukladno tome, sastali su se u Ramzesu, a odatle su putovali u Sukot. (4. Mojsijeva 33: 5). Ime Sukot znači „kolibe“ i dobar je podsjetnik na činjenicu da im je njihovo putovanje prema Kanaanu, iako im je dalo slobodu i oslobođenje od ropstva u Egiptu, s druge strane bilo poziv na samoodricanje od mnogih pogodnosti i potreba koje su im njihovi domovi u Egiptu nesumnjivo pružali.

Izraelci više nisu smjeli uživati zaštitu kuća i krovova nad glavom. Od tada nadalje, morali su živjeti u šatorima dok ne stignu u obećanu zemlju. U tome se krije lekcija za duhovne Izraelce koji su započeli svoje hodočasničko putovanje prema nebeskom Kanaanu odmora. Ne može postojati „trajni grad“ koji će im pružiti zaštitu od teškoća puta kojim trenutno putuju. (Hebrejima 13: 14). Kao duhovni sinovi našeg Nebeskog Oca, putujući prema duhovnoj zemlji obećanja, ne tražimo materijalne izvore zaštite. Umjesto toga, svatko od nas prebiva u privremenim, skromnim prebivalištima nad kojima Bog bdije i imamo jamstvo da on ne drijema niti

spava. (Psalmi 121: 3-4). Njegova dragocjena obećanja milosti i zaštite za svako vrijeme potrebe postavljaju blagoslovljeni baldahin između nas i oluja i vatrenih kušnji koje bi nas inače preplavile. Hebrejima 4: 16

Izraelci su putovali pod svodom oblaka kojeg je osigurao Bog. (2. Mojsijeva 13: 21, 22). To bi nas moglo podsjetiti na bezgraničnost Božje milosti kojom smo okruženi i da „Bog u svemu na dobro surađuje s onima koji ga ljube, s onima koji su odlukom njegovom pozvani.“ (Rimljanima 8: 14-17, 28). Ova milost ne smije biti ometana niti onemogućena. Nijedan oblak rođen na zemlji ne smije stati između nas i našeg Boga. Trebali bismo uvijek moći gledati prema pokrovu njegove milosti i ljubavi i tako ostvarivati sve veći osjećaj njegovog milosrđa i brige. Međutim, trebali bismo se sjetiti da se Božja ljubav i milost prema nama ne očituju uvijek samo u ugodnim životnim iskustvima. Kušnje i patnje koje Gospodin dopušta da nas snađu jednako su manifestacije njegove ljubavi. Potrebna su nam i ta iskustva da bismo ojačali u njemu „i u silnoj snazi njegovoj.“ Efežanima 6: 10

TUzmimo za primjer dvije biljke iste vrste. Neka jedna raste u podrumu, gdje nema svjetlosti i svježeg zraka; a druga neka raste u otvorenom vrtu. Nakon nekoliko tjedana primijetite razliku između dvije biljke. Jedna će biti zdrava i jaka, druga slaba i krhka. Biljka u podrumu zaštićena je od vjetra i kiše, ali upravo ta zaštita sprječava da raste snažno i otporno. S druge strane, biljka koja se uzgaja na otvorenom postaje jaka u svojoj borbi protiv nepogoda, potpomognuta prehranom koju pruža sunčev sjaj i vitalizirajuća vlaga kiše. Pod ovim

velikim nebeskim krošnjama, biljka napreduje zahvaljujući svim različitim elementima i čimbenicima koji doprinose njezinom razvoju i snazi.

Pravi duhovni Izraelci imaju iskustva koja obuhvaćaju sve razine Božje milosti kojom rastu u Krista. Ta izloženost je ono što vjernog kršćanina čini jakim. Nepovoljan vjetar koji puše na drvo uzrokuje da ono postaje sve jače i jače kako pušta korijenje dublje u zemlju. Ipak, treba imati na umu da je sunčeva svjetlost vitalno sredstvo njegovog održavanja i života, pružajući mu time sposobnost da izdrži oluje. I mi jačamo kroz svoj otpor životnim olujama, no upravo nam sunčeva svjetlost Božje milosti daje ohrabrenje i sposobnost da budemo vjerni, čak i do smrti.

Revnost s kojom su Izraelci započeli svoje putovanje pustinjom nije se nastavila. U ovome imamo vrlo živopisan primjer onoga što se može dogoditi u našim vlastitim iskustvima ako pažljivo ne pazimo na sebe. Postoji mogućnost, čak i opasnost, da izgubimo svoju „prvu ljubav“. (Otkrivenje 2: 4). Prema 4. Mojsijevoj 33: 6-8, čini se da su se Izraelci prvo kretali uglavnom prema istoku, a zatim su iznenada dobili uputu da se okrenu prema jugu. Najprirodnije bi im bilo da su nastavili ići prema istoku, jer bi tada došli do malih potoka sjeverno od Crvenog mora, koje bi sigurno bilo puno lakše prijeći i bilo bi izravnije prema Kanaanu, njihovom cilju.

Čini se da je put Izraelaca bio nedosljedan, jer umjesto da povećavaju udaljenost između sebe i faraonove vlasti, oni su je skraćivali. Ne samo to, već su povećavali barijeru između sebe i obećane zemlje. Međutim, objašnjenje je da je taj potez bio

Božje vodstvo. Izvještaj glasi: „Jahve je išao pred njima ... da im put pokazuje.“ 2. Mojsijeva 13: 21

Slijeđenje Božjeg puta

Duhovne Izraelce, Bog često usmjerava, ne tjelesnim putevima napretka, već u sasvim suprotnom smjeru, kako bi pokazivanje Božje milosti i moći bilo veće. Ne smijemo birati vlastiti put, već uvijek moramo dopustiti Bogu da usmjerava naš put, čak i ako se taj put ponekad čini najopasnijim. „Ima put koji se čovjeku čini prav, ali njegov kraj“ nije potpuno i cjelovito oslobođenje kojem se nadamo. Mudre izreke 14: 12

Kad bismo bili prepušteni da sami biramo svoj put, bili bismo skloni slijediti svoje prirodne sklonosti i želje. Put tijela obično je slijediti liniju najmanjeg otpora. Međutim, na taj način Bog se ne može proslaviti niti se naša vjera može pravilno pokazati. Lako je stoga imati vjeru dok možemo vidjeti udaljenu obalu, ali kada se magla spusti, ometajući naš prirodni vid, tada trebamo iskazivati snažnu vjeru u Boga.

Da proširimo ovaj prikaz, kada putujete brodom za vedrog sunčanog dana, možda uopće ne razmišljate o vještini i stručnosti kormilara. Pa ipak, kada se spusti gusta magla i stare, poznate znamenitosti više nisu vidljive, tada cijenimo kormilara i njegovu sposobnost da nas sigurno dovede do željenog utočišta. U takvim okolnostima ne možemo ništa učiniti osim potpuno vjerovati kormilaru. Naša nelagoda, nervoza, slutnje, sumnje i zabrinutost ne bi nam nimalo pomogli. Moramo stajati u vjeri dok nas kormilar vodi.

Kako li je ovo istinito za naše duhovno putovanje! Postoje trenuci kada, u Božjoj providnosti, ne možemo učiniti ništa da se izvučemo iz teške situacije. U takvim trenucima ne možemo učiniti ništa osim da se potpuno pouzdamo u Boga, shvaćajući da je on taj koji nas može izvesti. (Psalmi 34: 19; 2. Korinćanima 1: 9, 10). Tada naše krajnosti postaju Božje mogućnosti.

Bog je proveo Izraelce kroz krajnost kako bi imali priliku da se „umire“ i vide njegovo spasenje. (2. Mojsijeva 14: 13). Promijenio je njihov smjer i doveo ih do Pi-Hahirota. To je zaista bilo mjesto gdje će im, po tijelu, srca klonuti od obeshrabrenja. Umjesto da pronađu potpuno oslobođenje iz Egipta, našli su se u očito gorem stanju nego kada su prvi put krenuli na putovanje. Jesu li se tada sjetili Boga koji je već toliko učinio za njih? Ne. Mrmljali su i plakali. Vidjeli su samo Crveno more pred sobom i Egipćane iza sebe. Nisu vidjeli izlaz jer su zanemarili svoje povjerenje u Boga. 2. Mojsijeva 14: 10-12

Možda smo i mi, kao duhovni Izraelci, dosegli svoje krajnosti i vidjeli ispred i iza sebe ono što se čini kao nepremostive prepreke. Gospodin nas može, takoreći, odvesti do Crvenog mora, gdje se čini da je svaki vidljivi put bijega odsječen. U takvim trenucima bojimo li se i drhtimo li od prividne nadolazeće propasti? Ne bismo trebali, jer se upravo tu Bogu pruža velika prilika da nam da izbavljenje. Kroz ta iskustva učimo toliko potrebnu lekciju da izbavljenje nije od nas samih, već od Boga. U takvim trenucima on nam govori kao što je to učinio Izraelu u davnini preko svog slugu Mojsija: „Ne bojte se! Stojte čvrsto pa ćete vidjeti što će vam Jahve učiniti da vas danas spasi.“ 2. Mojsijeva 14: 13

Upravo u tim trenucima Bog, ako mu dopustimo, postaje naša kula utočišta, naša kula snage. Doslovno govoreći, kako je dobro kada se izgubimo u šumi i više ne znamo izlaz, odjednom ugledamo poznatu kulu koja označava mjesto koje će, ako ga samo uspijemo dosegnuti, značiti sigurnost za nas. Bog je upravo takva kula snage i izbavljenja, donoseći nam spasenje u našim najvećim potrebama. (Psalmi 61: 1-3; Mudre izreke 18: 10). Bez njega bismo bili beznadno izgubljeni u pustinji očaja.

Izvještaj nam govori da je Bog uputio Izraelce u Pi-Hahirof, „između Migdola i mora“. (2. Mojsijeva 14: 2; 4. Mojsijeva 33: 7). Migdol znači „kula“. Kako li je to značajno! Ovdje se Bog objavio Izraelcima kao kula utočišta. Uputio je Mojsija što treba učiniti u tim okolnostima. Poslušnost tim uputama donijela je izbavljenje kroz isto more koje se samo kratko vrijeme prije predstavljalo kao najneprobojnija prepreka njihovom bijegu. Oblak koji je išao pred njima sada je zauzeo svoj položaj na stražnjem dijelu tabora, postajući stup tame za Egipćane i stup svjetlosti za Izraelce, sprječavajući Egipćane da marširaju prema njima tijekom cijele noći. (2. Mojsijeva 14: 19-22). Do jutra se Crveno more otvorilo i oni su prošli kroz njega na sigurno.

Duhovni Izraelci često imaju iskustva koja im je Bog dopustio, a kojima se testira njihova vjera. To nam pomaže da naučimo lekciju: „Jer milošću ste spašeni po vjeri - i to ne dolazi od vas samih, nego je Božji dar - ne djelima, da se nitko ne bi hvalio.“ (Efežanima 2: 8-9). Najvažnije je da shvatimo da ne postizemo oslobođenje vlastitom snagom. Neophodno je da ponekad „stanemo mirno“ i vidimo Božje spasenje.

To ne znači ravnodušan ili nezainteresiran stav, već znači mirno povjerenje u njega. To je povjerenje rođeno iz vjere, da je veći onaj koji je za nas od svih koji su protiv nas. (Rimljanima 8: 31; 1. Ivanova 4: 4). Time što na taj način stavljamo svoje povjerenje u Boga i surađujemo s njim dok on usmjerava naše putove, pobjeda i oslobođenje su osigurani.

Imati potpunu vjeru u Boga znači da ćemo mu vjerovati u svim okolnostima. Vjerovat ćemo mu kada nam kaže da stanemo i vjerovat ćemo i poslušati ga kada nas uputi da idemo naprijed. Nepokretanje kada nam Gospodin daje naredbe za kretanje pokazalo bi nedostatak vjere, kao što bi to bilo i nezaustavljanje kada nas On zamoli da to učinimo. Međutim, bilo da stojimo mirno ili idemo naprijed na Njegovu zapovijed, naša srca uvijek trebaju biti u mirovanju, jer čak i sada počivamo u spoznaji njegovog dovršenog djela. Samo tako možemo ući u odmor koji nam je osiguran vjerom u Krista Isusa. (Hebrejima 4: 9-11). Sav naš rad za Gospodina i sav naš napredak na uskom putu trebao bi se temeljiti na i biti u skladu s ovim tihim, pouzdanim mirovanjem u njemu i njegovim obećanjima. To nam daje sigurnost da bez obzira na to što se može dogoditi, sve stvari surađuju za naše dobro. (Rimljanima 8: 28). Dakle, u iščekivanju kraja puta i kanaanskog počinka koji će se tamo naći, možemo, čak i sada, usred borbe i teškoća puta, zahvaljivati Bogu, koji nam „daje pobjedu po Gospodinu našem Isusu Kristu.“ 1. Korinćanima 15: 57